

Junts Contra Catalunya

«Unilateralitat salvatge, pactisme pacient o peix al cove versió radical? Escocesos o flamencs? Tenim pressa per començar, això sí»

O estàs a favor o estàs en contra. Maniqueisme prèmium. I les eleccions, com el seu nom indica, ens porten sempre a decidir una sola opció. Que si el mal menor, que si el vot útil, que si la tàctica, que si l'estratègia, que si no sé qui va a la llista de tal, que si ara aquests com es diuen. Tres convocatòries seguides i quasi simultànies. Els llatins quan ens hi posem ens hi posem a totes, en dos mesos ens ho ventilem tot i després ja veurem. Res de fer com els suïssos i els seus referèndums (perdó, no volia provocar) o els holandesos o alemanys i el seu sistema proporcionalíssim. Nosaltres a la nostra: que tenim pressa. Ara de debò, per a què tenim pressa? Em van ensenyar que podia córrer tot el que podia frenar.

Repassem: mig Govern de la Generalitat a la presó (Junqueras pot fer acció electoral i la resta no, per què?), l'altra meitat a l'exili, dirigents socials 18 mesos engabiats, judici farsa, Govern de Catalunya efectiu de coalició, PSOE a punt d'arrasar i la por al *trifachito* com a combustible electoral. No està malament la situació. Tot i que el pacte PSOE-Ciutadans que agrada a alguna publicació econòmica europea fa por i molta vergonya. Ja està preparat, si Catalunya (els seus votants) no ho impedeix en aquest cicle electoral.

Arcadi Espada, inefable periodista i fundador de Ciutadans - Partido de la Ciudadanía, va escriure el 1997 *Contra Catalunya: Una crònica* (Ariel), i el va reeditar recentment, on bàsicament "advertia" de com la deriva nacionalista podria portar a Catalunya a un gran atzucac identitari i social. No ha passat. Espada és millor cronista que endeví però la idea provocadora d'escriure 'contra' Catalunya marca una idea del políticament correcte que ens tenalla. El marc mental que Catalunya és un lloc incòmode on no es pot ni es vol fer política està entrant en alguns conciutadans. Compte amb això.

Junts per Catalunya és una candidatura que es presenta en el camp sobiranista amb voluntat de catch all party. Això és complicat per definició. A més és la juxtaposició d'un partit polític principal i de diversos independents organitzats. Sóna bé, no? Ara bé, i tenint en compte que en l'àmbit electoral costa de diferenciar, avui, ERC del món dels Comuns l'oferta de JxCat hauria de ser hegemònica. Però hi ha moltes enquestes (de les que mai encerten) i molts opinadors que canvien d'opinió (deu ser defecte professional) que diuen que no, que Junts per Catalunya no va bé. Aquesta multicampanya que vivim hauria de ser absolutament maniquea, de blanc o negre. Si en les darreres eleccions catalanes es votava sobre el govern legítim o sobre l'1 d'octubre, en aquesta ronda electoral (amb tots els matisos que demanen les municipals) hauria de tractar-se de: independentisme sí o no.

És clar que ERC és independentista, només faltaria, i alguns comuns són sobiranistes, o l'entorn de la CUP és ben present. Que sí. El vot és sobre què ha de ser l'independentisme. Diàleg amb Espanya? És clar. Però què es posa davant del que van Junts Contra Catalunya? Per què hi ha qui proposa i adopta la unitat, com se suposa que volen els independentistes, i diuen que no en treuran rèdit? Hi ha qui diu que hi ha cansament. No ho crec. L'1 d'octubre, els presos, el menysteniment polític de l'Estat cap a Catalunya i la urgència social del país que suposa el dèficit fiscal sagnant es mantenen.

Els catalans sabem que a les eleccions es presenta Junts Contra Catalunya. Quan a casa arriben les trameses electorals (vivint a 2019 cal fer tot això?) ja saps a qui no votaràs. Són aquests, els de la coalició contra els interessos dels catalans. Dels independentistes només, em direu. És clar, l'independentisme és ja un vector polític irrenunciable i inamovible a Catalunya. És qüestió de velocitat i inèrcia ara. I cal fer-se preguntes: per què es vol fer un referèndum si vam guanyar l'1

d'octubre? Unilateralitat salvatge, pactisme pacient o peix al cove versió radical? Escocesos o flamencs? Tenim pressa per començar, això sí.